

# KIS NEMZET



A FÉLTÉKENY PAPAGÁLY. (Lásd a 2. o. l.)

## MATYI ÉS PETI

vagy :

az élet egy korálszigeten.

(Folytatása.)



SZÉP dolog! tehát még egymás közt is marakodtok," szolt a kapitány, de aztán nem beszelt tovább erről, nem is emlité az ő lázadásukat, nem hivta őket vissza, nem ígért nekik bocsánatot, hanem csak azt mondta el, hogy a kormányos holttestét mily galádul megcsonkította és megrabolta valaki és hogy a bűnöst meg kell büntetni. A lázadók mind elszörnyűködtek a gonosztett hallatára; ők is mindnyájan szerették a derek kormányost s esküdöztek, hogy ők ártatlanok; hanem néhányan fölkiáltottak, hogy talán ezt a csufságot is Tamás és Márton követék el.

„Rosz ember mindakettő," szolt Jakab mester. „Tőlünk is mindig loptak, aztán verekedtek, czivakodtak, azért kergettük el őket."

„Menjünk és fogjuk el őket!" kiáltozák mind.

Erre nagy zajjal elindultak és szétoszlottak a körülfekvő sziklás szigeteken a gonosztevők keresésére; az apró szigetek száma tömérdek volt, tele kisebb-nagyobb barlangokkal, úgy hogy egy-két ember nagyon biztos buvóhelyet találhatott ott.

A kapitány, Andor urfi és Matyi, kik biztosság kedveért mindig egymás közelében maradtak, legelsők voltak, kik rátaláltak a két gonosztevő rejtekére. Egy kis barlang volt a sziklapart oldalán, egészen közel a tengerparthoz; ott ült a két gaz ficzkó és most is épen csunyán veszekedett. A pénzvágy oly erős volt e nyomorult emberekben, hogy ámbár kagylón és efféle tengeri állatokon kívül semmi sem volt közelükben, mégis dühösen vitatkoztak, kié legyen az arany óra, melyet egyikök kezében tartott. Mind-egyikök nagy vászonzsákot tartott maga mellett, tele mindenféle drága portékával, melyet a hajóról partra vetett csomagokból loptak.

Nem vették észre a közelgőket s a kapitány már épen reájok akart kiáltani, midőn a veszekedők épen legjobban dühöngtek egymás ellen s Tamás, hogy állítása igazságát bizonyítsa, hatalmasan pofon ütötte Mártont; ez sem volt rest, hanem olyat rugott czinkostársán, hogy Tamás a meredek partról lebukott a vízbe és elmerült. Mikor nagy fáradsággal végre társai rátaláltak és kihozták, már meg volt halva.

A másik gazembert azonnal megragadták, megkötözték és átmotozták, de a meghalt kormányzó gyűrűjét nem találták nála. Sok mindenféle ékszer s más drágaság volt nála, de ez mind csak a hajó rakományából származott s már azt hitték, hogy talán mégsem ő volt a holttest megcsonkítója, midőn a fogolynak egy pereczre sikerült

egyik kezét kiszabadítani s azzal hirtelen szájához kapott. De ezen mozdulatát észrevették s Jakab mester hirtelen hozzáugrott és torkon ragadta, egy másik pedig erőszakkal fölnyitotta száját és ime, — ott volt a gyűrű nyelve alatt.

„Agyon kell ütni! Föl kell akasztani a gazembert!“ kiáltozák mindnyájan s készültek e fenyegetést végre is hajtani.

„Emberek!“ szólt ekkor közbe a kapitány, „ha ti e nyomorult gazembert meg akarjátok ölni, én nekem nincs hatalmam megakadályozni. De figyelmeztetek, hogy ne bántsátok, hanem adjátok át nekem; ha megölitek, nagy bajba fogtok ám keveredni, mert isten segítségével valamikor talán még hazajutunk s ott aztán ti mint gyilkosok törvénytörők elé kerültök. Engedjétek át nekem a semmirevalót, — ámbár bizony sajnálom enni adni ilyen akasztófavirágnak.“

A lázadók egy ideig nem akartak hallgatni a jó tanácsra, de végre is meggondolták a dolgot és beleegyeztek, hogy a kapitány vigye magával a megkötözött foglyot.

Midőn a kapitány már távozni készült a lázadók szigetéről, még egyszer szólt hozzájuk s kijelenté nekik, hogy mivel ők maguk akarataiból pártoltak el, hát csak maradjanak továbbra is a Sör-szigeten és éljenek, a hogy tudnak és akarnak. Azután, mivel tudta, hogy a lázadók három puskát találtak a partra vetett holmik között, de löporuk nem volt, így szólt tovább:

„Jakab mester, én nem ígérek önöknek bocsánatot, sőt még elnézést sem azon bűnért, melyet lázadásukkal elkövettek. Ha megmenekülünk innen, az önök sorsa attól fog függni, hogy viselik magukat mától fogva jövőre. Most csak azt kívánom, hogy azt a három puskát adja át nekem, mert hiszen úgy sem vehetik hasznát, ha nincs löporuk. Aztán még valamit mondok. Látom, hogy itt szép halak vannak; mi nem tudunk ilyen jó halakra szert tenni; ajánlok tehát cserét: adjanak nekünk halat, én adok helyette juhot vagy disznóhúst.“

Jakab mester ráállott az ajánlatra s úgy egyeztek meg, hogy a kapitány öt font halért egy font juh- vagy sertéshúst adjon.

Ezután a kapitány, Andor urfi és Matyi visszatértek saját szigetükre, maguk előtt hajtva a megkötözött rablót, kit néhány napig szigorúan őriztek, de mivel jól viselte magát, később szabadon hagyták járni-kelni, mit aztán a semmirevaló arra használt föl, hogy megszökött, — senki sem tudta hová, mert a Sör-szigeten sem látták s valamely szomszéd szigeten kellett bujkálnia.

Néhány nap egészen csöndben mult ez események után; nem sokára azonban örvendetes hírrel lepte meg társait Andor urfi: fáradhatatlan kutatásait siker jutalmazta, talált gazdag ivóvíz-forrást és így a legnagyobb veszedelmen túl voltak, nem kellett szomjazniok; a kapitány ovatosságból néhány üres hordót is megtöltetett

vizzel azon esetre, ha valamikép a forrás bedugulna.

De még jobban megörült a kapitány, midőn az elmerült hajóról partra vetett ezerféle portéka közt lomozván, rátalált a csillagászati eszközökre, melyekkel a tengerészek magukat tájékozni szokták. A derék kapitány azonnal hozzáfogott az észlelésekhez, mérésekhez és pontos számítások után megmondta a legénységnek, hogy a sziget, melyen vannak, az ugynevezett Cargados szigetekhez tartozik, az emberek által lakott földrészek közül pedig legközelebb, 250 tengeri mértföldnyire van Mauritius szigete délnyugati irányban. A legénység ujjongó örömmel üdvözölte ez ujságot s most már csak az volt a kérdés, hogy lehetne hirt adni Mauritius szigetére, hogy segítséget küldjenek. Baltás gazda Matyival és még néhány legénnyel kétszeres erőfeszítéssel dolgozott a nagy csónak kijavításán, a többiek is buzgón segítettek, a ki hogy tudott és néhány nappal később Baltás gazda büszkén jelenté a kapitánynak, hogy a csónak készen van és pedig oly pompásan, hogy bátran tengerre lehet bocsátani. Azonnal meg is próbálták és elnevezték „Liberator“-nak, azaz „Szabadító“-nak.

A csónakba nyolcz vagy tiz embernél több persze nem fért be s így csak arra lehetett gondolni, hogy néhány bátor legény evezzen rajta Mauritius szigetéig és küldjön segítséget. A kapitány azonnal intézkedett is; Baltás gazdát, ki ügyes tengerész is

volt, kinevezte a csónak parancsnokának s melléje nyolcz bátor legényt választott ki, kik között volt a mi Matyi barátunk is. Azután jól felszerelte a csónakot eleséggel és itallal; adott utravalónak jó sült húst, egy hordócska sört, egy hordó vizet, Bogrács bácsi pedig süttött pogácsát és így a bátor utasoknak éhségtől nem kellett félniök. A „Liberator“-nak a nyolcz evezőn kívül két jókora árbocza is volt, melyeken erős vitorlák függtek, úgy hogy a szél erejét is fölhasználhatá. Hogy pedig mindenről gondoskodva legyen, két puskát is adott a kapitány Baltás gazdának, továbbá a szükséges csillagász eszközöket is, hogy magát a sik tengeren tájékozhasssa. Az indulás másnap reggelre volt határozva.

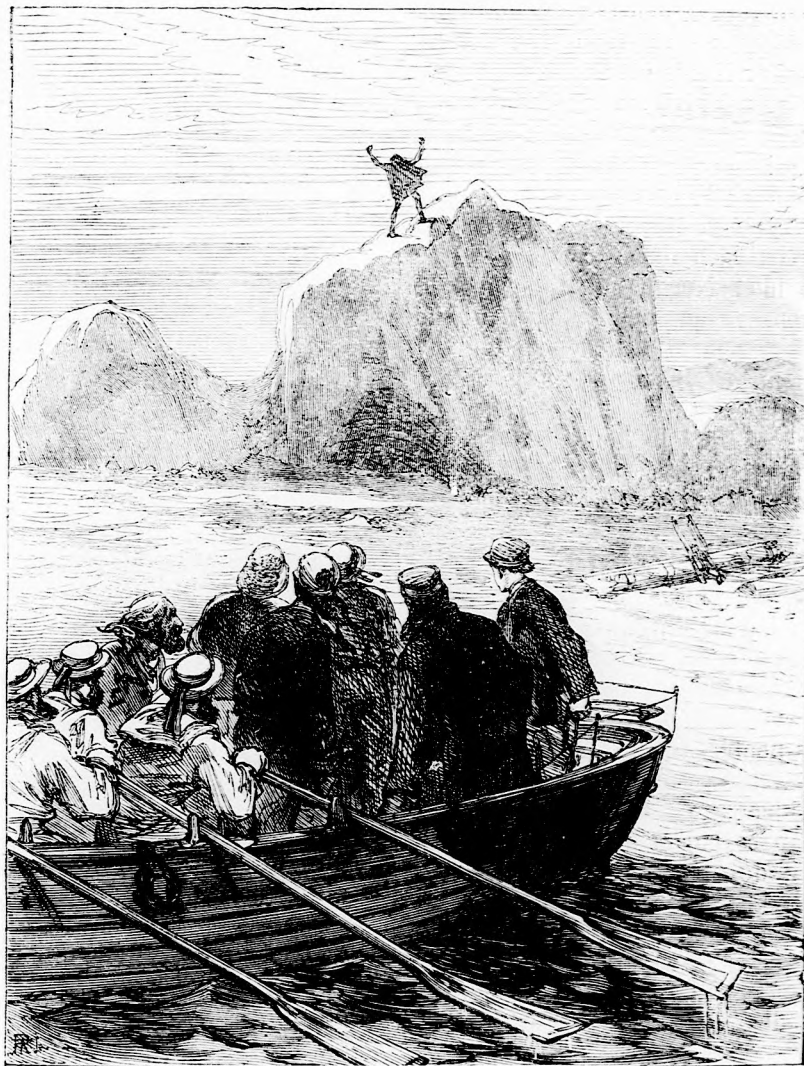
Baltás gazda alig várta már a kitűzött órát s a kiválasztott legényekkel este még próbát is tartott, hogy lássa, hogy fog menni az evezés. Nagyon jól ment minden, hanem a mint a part közelében evezgettek, sajátságos jelenet hozta őket izgalomba; akármely más embert is zavarba hozta volna a furcsa látvány, hát még a tengerészeket, kik rendszeren nagyon hajlandók elhinni minden babonáságot. Tudniillik a szomszéd sziget magas sziklapartján hirtelen megjelent egy mozgó alak, egy ember, de -- fej nélkül. Nagyon megijedtek és mindenféle roszt sejtettek, míg végre aztán a kapitány megnyugtatta őket, mondván, hogy bizonyosan az az a semmirevaló rabló, ki a fog-

ságból megszökött s most ily tréfával akarja őket boszantani.

Másnap reggel kora hajnalban már mindenki talpon volt; azok, kik a csónakban elevezendők voltak, egész éjjel nem aludtak az izgalom miatt,

pedig nem tudhatták, mikor lesz majd ismét módjukban esőndesen fekvé aludni. Bogrács bácsi a bucsuzás alkalmából a szokottnál jobb és bővebb reggelit osztott ki s a csónakot elkészíték az indulásra.

(Folytatása következik.)



A FEJ NÉLKÜL VALÓ RÉMALAK.

## TYÚK KOMA ÉS KACSÉR UR.



(Képpel a 236. l.)

H. MILY pompás idő!“ szolt Kacsér ur. midőn esős, sáros napon végiglubiczkolt a falu utcáján levő pocsétákon.

„Valóban, igen szép idő,“ felelt kacsasszony, csak az kár, hogy nem tart mindig benne. Meg nem foghatom, hogy lehet az, hogy sokan nem szeretik az ilyen időjárást. Nézd, ott jön tyúk koma, — milyen rossz kedvűnek látszik. Szólítsuk meg.“

„Az igaz, hogy boszus képet csinál,“ szolt kacsér ur. „Tyúk koma, tyúk koma! Mi baja? Talán a feje fáj, hogy olyan szomorú ilyen szép időben?“

„Szép idő? No, mondhatom, nagyon szép! Három napja már, hogy örökké esik, alig lehet járni a sártól-viztől, átázik a tollam, — bizony nem is csoda, ha megbetegszem.“

„Furesa!“ jegyzé meg kacsér ur, „mi meg épen most örvendeztünk, hogy olyan pompás idő van; nekünk nagyon tetszik.“

„Nekem bizony nem tetszik,“ felelt tyúk koma bosszusan és visszament a pajta alá, hol a sarokban fészke volt, a fészkeben pedig egész csapat apró csirke.

„No's, kedves mama, kísétálhatunk már?“ kérdék a kicsinyek türelmetlenül.

„Még nem!“ felelt tyúk koma s aztán szárnyai alá vette a kicsinyeket, hogy meg ne hüljenek.

Másnap és harmadnap ismét kísétált tyúk koma, de még mindig esett. Végre negyed nap kisütött a nap, gyönyörű, ragyogó tavaszi nap volt. Tyúk koma szépen simára kaparta a kicsinyek tollazatát s kivezette őket sétálni. Most léptek először a világba s képzelhetni, hogy bámultak a kis csirkék, midőn a fényes napot, a zöld mezőket megpillantották. Épen szembejött velök a kacsacsalád és most ezek voltak szomorúak.

„Milyen kár, hogy vége a jó időnek!“ szolt a kacsér. „Most minden kiszárad, nincs hol uszkálni, meg kell sülni ezen a forró napon!“

„Ah, nekem már fáj is a fejem!“ panaszkodék a kacsamama.

„Menjünk a patakhoz s örüljünk, hogy legalább még ott maradt egy kis víz.“

És ebből látjuk, hogy még az időjárást is mindenképen [másformának kívánják; a tyúkuak száraz, meleg idő kell, a kacsának nedves, lucskos. S ezért jó, hogy egyiknek kívánsága sem teljesül és nem tart örökké sem a napfény, sem az eső, hanem váltakozik s így legalább időnként mindenki meg van elégedve.

## A FÉLTÉKENY PAPAGÁLY.

(Képpel a czimlapon.)

Karolinka öliben  
Öreg czirmos ül:  
Jó kedve van, dorombol,  
Szépen hegedül.

Linka puha kezével  
Czicza ködmönét  
Czirógatja, s keresi  
Kedvét, örömét.

A fogason papagály  
Haragszik ezért,  
S már a czirmos fejihez  
Csőre odaért.

Czirmos elkapá fejét  
Ám — oh borzadály! —  
Tépi nyakravalóját  
A rossz papagály.

Dirreg-durrog a czicza,  
Körme vágni kész —  
Ám de fogja erősen  
Ót a kicsi kéz.

„Krá, krá!“ recseg a kajdács,  
 „Mjau!“ sir a czicza —  
 Egyszerre csak — hirtelen  
 Nagyot ugrik a'.

Zsupsz! egy pillanat alatt,  
 Farka tollait  
 A kajdácsnak megfogá —  
 Ez recseg, sivít.

Czirnos czicza szájában  
 Hosszu toll remeg.  
 Ettől a kajdács farát  
 Ő fosztotta meg!

Csitt madár, csitt macska — esitt!  
 Várj csak! No megállj! . . . .  
 Szörnyü esata! Czicza morg,  
 Sir a papagáj.

Szerencse, hogy Karolin  
 Közbejárt legott,  
 Máskép a földön talán  
 Fekszik két halott.

### A K I S H U S Z Á R.

(Képpel a 233. l.)

Huszár vagyok, nem bakancsos,  
 Nem kell nekem bakancs rongyos.  
 A paripám hátán ülök,  
 Haja hop! Csak úgy repülök.

Fujjad azt a tölesér-tülköt  
 Fujjad meg a harczi kürtöt!  
 Fujjad, kedves Julcsa húgom —  
 Rontom bontom, vágom rúgom!


Gyi te fakó, gyi paripám!  
 Átugratok Dunán, Tiszán.  
 Huszár, haj, előre rohanj! —  
 Csak ne volna *f a* a lovam.

### KÉT KARÁCSONY-EST.

— Elbeszélés. —

Irta: **I d a n é n i.**

(Vége.)

 **G**AZ, tavaly küldött bátyja pesti megbizottja által téli ruhákat, csokoládét s több efféléket; de most, midőn nagy szükségben vagyunk, semmit sem küldött, pedig oly szegények vagyunk, hogy alig van mit ennünk az ünnepekre, még csak kedves italunkban, a csokoládéban sem lehet részünk. Nem telik, tevétána sohajtva.

— De van jó meleg szobánk és puha kenyerünk; gondold meg csak, hány ember van még ennek hijával is; azért csak legyünk türelemmel édes anyjokom!

E pillanatban erős zörgetés zavarta meg János bácsi beszédét.

— Uristen, ki lehet az?

Lassan odatipegett az ajtóhoz s kinyitotta.

Az ajtón hordár lépett be, kezében piros bőrönddel, melyet a bámuló János bátyának adott át.

— Nos anyjok — fordult elégiült mosolylyal Kata asszonyhoz — nem mondtam-e, hogy a mi fiunk nem hálátlan; ezt a bőröndöt csak is ő küldhette nekünk. Ne panaszkodjál, van már levél is, egyéb is. S azzal mindketten körülállták a küldeményt s János bátya nem csekély kíváncsisággal kezdé azt bontani.

És mily örömük vala azon figyelem-

ért, hogy Károly az ő kedvencz italukról is gondoskodott, mert legfelülről csokoládé volt a ládában. De volt itt minden kigondolható s szükséges

egyéb is az öregek számára. S annyira elmerültek a sok küldemény kiszedésében, hogy észre sem vették az ajtó csendes felnyitását, sem azt a magas,



A PITYERGŐK. (Lásd a 239. l.)

deli ifjut, a ki oly halk s óvatos léptekkel közeledett hátok mögé. Kata asszony csak akkor sikoltá el magát, midőn két erős férfi kar ölelé át. Az ijedtség azonban rögtön édes örömmé

változott át midőn a régen hallott csengő hang mondá:

— Édes, kedves jó anyám, apám! Én is itt vagyok ám, hogy a karácsonyest öröme teljes legyen!



A KIS HUSZÁR. (Lásd a 231. l.)

Valóban Károly volt az, ki gyámszüleit meglepte.

Volt boldogság a szegényes szobában; — ilyen vig, elégedett karácsonyestéje tán senkinek sem volt a fővárosban, de tán a kerekföldön sem, mint e három tagból álló kis családnak. Míg Kata asszony a korával elmentés gyorsasággal készíté a csokoládét, azalatt Károly elmondá, hogy nagybátyja hosszas betegsége miatt nem írhatott, miután folyton mellette kellett virasztania. A jó rokon meghalt és őt tette dús javai örökösévé. S Károly ügyeit rendbe hozván sietett haza Magyarországra. Mert bármily jó dolga volt is Amerikában, szíve visszavágyott a kedves magyar hazába, hol reá még egy kedves kötelesség várt -- a hála oltárán áldozni szeretett gyámszülői számára.

Míg Károly beszélt, Kata néni hol beszaladt, hallgatni az ő fiát, hol meg kifutott, hogy a csokoládét meghabarja. Meg kell vallani, hogy e csokoládé ez este kissé kozmás volt, mert Kata nénit egészen megzavarta az öröm. De azért nevetve költötték el, mert boldogságuk megfűszerezte azt.

János bátya is elmondá szomoru helyzetüket, hogy kimaradt a szolgálatból; de az isten bebizonyítá a benne hívőknek, hogy: a hol legnagyobb a szükség, ott legközelebb a segély, mert a háladatos Károly nem hagyta el többé a jó öregeket s végnapjaikat a legnagyobb jóléttel és kényelemmel árasztotta el.

## JUCZIKA ÉS AZ Ő BOLDOG BÁBUJA.



CSAK EGY szeme volt a szegény bábunak. Eredetileg két szép szeme volt ugyan, hanem egyszer a kis Emma földre ejtette és az egyik kék szem kiesett, oda volt helyrehozhatatlanul. Ez szörnyű szerencsétlenség volt, de mert segitem a bajon nem lehetett, belé kellett nyugodni a szegény bábunak, mely valóban sokkal nyugodtabban is tűrte a bajt, mint p. o. én tűrtem volna. Csupán fájdalmas kifejezést nyert arcza, — de azért mégsem panaszkodott, sőt ellenkezőleg így okoskodott: „Nagyon örülök, hogy nem esett ki mindakét szemem; azt hiszem, hogy kis urnóm most csak még jobban fog reám vigyázni, ámbár úgy látszik, hogy a lapdázás sokkal kedvesebb neki, mint az olyan egyszerű bábu, minő én vagyok.“

Megvallva az igazat, a bábu soha sem volt valami nagyon szép, most pedig egyik szemének elvesztése után valóban nem lett szebb. Nem volt soha czifra selyemruhája, se kalapja, se kesztyűje, mint mai bábuknak szokott lenni; de azért nem panaszkodott, megelégedett egyszerű kartonruhácskával s így szólt magában:

„Engem nem arra teremtettek, hogy feszesen egy helyre zárva üljek, mint nagyuri bábuk szoktak. Ezt nem is szeretném, a világ minden kincseért sem. Jobb szeretem, ha kint lehetek a szép napfényen s nappal a madarakat, éjjel a fényes csillagokat bámulhatom. Nagyon örvendek, hogy nem kell aludnom, mint az olyan bábuknak, melyek szemeit be lehet csukni. Az én szemeim mindig nyitva vannak, mégsem vagyok soha álmos. A világért sem szeretnék másféle lenni, mint a milyen vagyok.“

Egy este mulatságra volt hivatalos urnőjével, Emmával. Nagy társaság volt

együtt, sok szép bábu, fényesen, divatosan öltözve, s mikor a mi elégedett szerény bábunk egyszerű ruháskában, krinolin, ékszerek nélkül köztök megjelent, csak úgy félvállról néztek rá és sugdosták, hogy az ilyen vendégnek itt nincs helye s ők többször nem is tűrik meg maguk között.

A szerény, jó bábu ezt észrevette s ilyet gondolt magában: „Bizony én is jobb szeretnék otthon lenni, nem is jövők többé közétek; minden szép ruhátok mellett is elégedetlenek vagytok, irigykedtek egymásra; én pedig boldog és elégedett vagyok azzal, a mim van.“

Mint látjuk, a mi bábunk nagyon derék, okos és szerény bábu volt s teljesen megédemelte volna kis gazdája szeretetét. Hanem e helyett keserű csalódást kellett megérnie. Emma kisasszonynak a félszemű bábu semmikép sem tetszett többé s egy napon így szólt:

„Elajándékozom valakinek ezt az ócska bábút; én inkább játszom lapdával.“

Ez nagyon fájdalmasan esett a szegény bábunak, — de mit tehetett ellene? Meg kellett válnia urnőjétől, mert Emma kisasszony odaadta a vén harangozóknak, hogy vigye haza kis unokájának, Juczikának.

„Nézd csak, Juczi, mit küldött neked Emma kisasszony!“ szólt a vén harangozó, midőn hazaért. Nagy volt Juczika öröme, mert eddig még soha sem volt ilyenféle játékszere, s legnagyobb mulatsága abból állott, ha nagyapja ezüst zsebóráját nézegethette; de ez csak egyszer történhetett hetenként, midőn a vén harangozó magával vitte a kis leányt a toronyba.

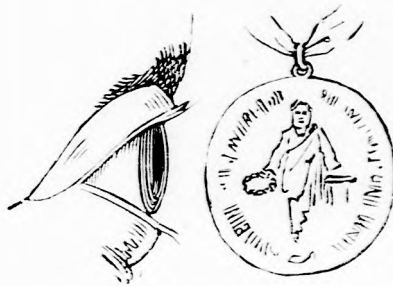
„Mily gyönyörű bábu!“ kiáltott Juczika. „Soha sem volt még ily pompás bábum! Egyik szeme hiányzik, de az nem tesz semmit . . . csak a bal szeme hiányzik! Így is gyönyörű!“ Aztán megölelte, megesókolgatta, s szaporán hozzá-

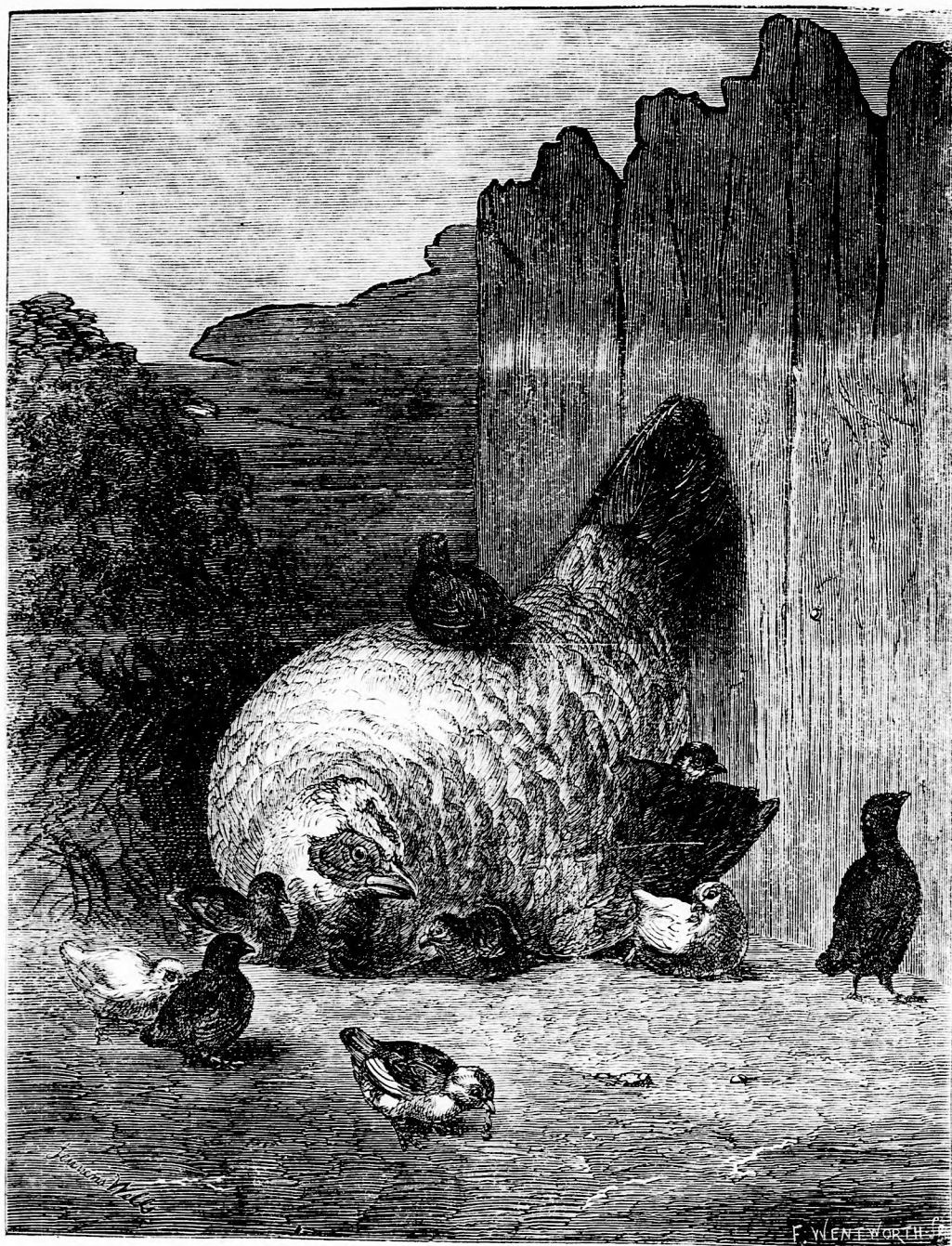
fogott, hogy holmi rongyoeskákból ruhát varrjon neki. Volt is aztán multság reggeltől estig, varrt, mosott a kis bábunak s ez olyan boldog volt, mint még soha. Éjjelre Juczika magához vette az ágyba s úgy tartotta karjaiban.

Igy éltek boldogan jó ideig. Hanem egy éjjel tűz támadt és pedig oly hirtelen, hogy a vén harangozóknak csak épen hogy ideje maradt Juczikát kiragadni az ágyból és kisietni vele a szabadba. A bábu ott maradt az ágyban s midőn a tűz odaig harapózott, szörnyű meleget kezdett érezni. A tűz pedig mindig közelebb jutott s végre a szegény jó bábu megégett.

Juczika pedig sokáig, nagyon sokáig siratta az ő kedves, jó babáját.

## K É P T A L Á N Y.





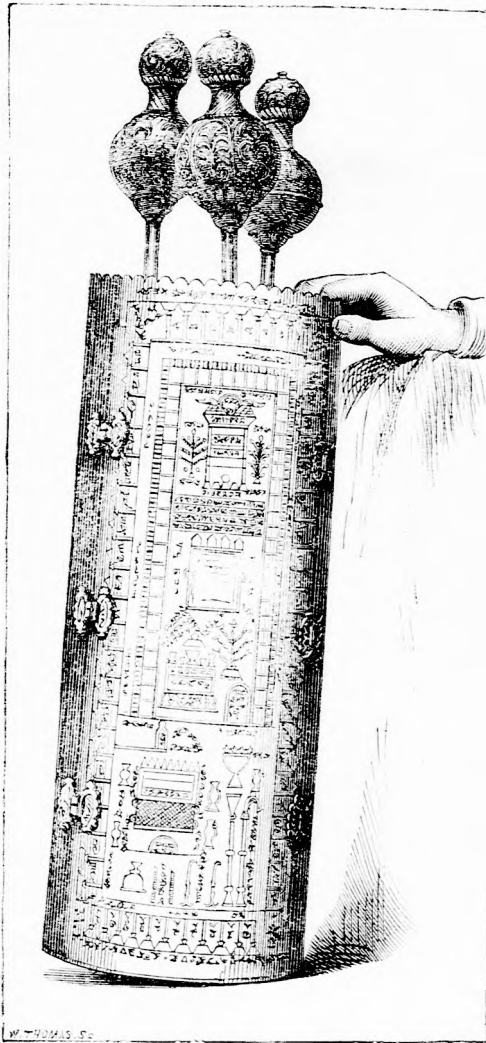
TYUK KOMA ÉS KACSÉR UR. (Lásd 230. l.)

p'rosn  
 ezt ak  
 merté  
 táblát  
 eleint  
 vont  
 kácsk  
 re es  
 a gazo  
 ból és  
 szült  
 irtak,  
 belevé  
 Ez k  
 annyi  
 valam  
 volt.  
 hetett  
 betüt  
 ból k  
 zökke  
 vagy  
 irtak  
 berek  
 a vast  
 ékitm  
 és dis  
 tották  
 kon is  
 lon sz  
 mai na  
 szögek  
 s páln  
 nak a  
 K  
 ták be  
 kifény  
 irták  
 gokba

## IRÓTÁBLÁK ÉS IRÓESZKÖZÖK AZ ÓKORBAN.

Az ősrégi időkben a zsidók és más népek nem papírosra irtak, mert ezt akkor még nem ismerték, hanem író-táblákra. E táblák eleinte viasszal bevont vékony fadessz-kácskák voltak ezekre esontból, vasból, a gazdagabbak ezüsből és aranyból készült ár-féle eszközzel irtak, vagyis inkább belevésték a betűket. Ez kényelmes volt annyiban, hogy ha valamely betű hibás volt, a viaszt ki lehetett simítani és új betűt bevésni. A vasból készült íróeszközökkel később vas vagy ólomtáblákra is irtak; gazdagabb emberek íróeszközeiket a vastag végen szép ékítménnyel látták el és diszes tokban tartották, mint rajzunkon is látható. Ceylon szigetének lakói mai nap is ilyen vaszögeket használnak s pálmalevelekre irtanak azokkal.

Később a vékony táblákat nem vonták be viasszal, hanem befestették és kifényesítették és írónáddal és tintával irták rá a betűket; ezt a keleti országokban még most is sok helyen használ-



IRÓESZKÖZÖK AZ ÓKORBAN. (L. fent.)

ják. Az ilyen tábláról az írást le lehet törölni s ha egyiptomi vagy perzsa iskolába lép az ember, nem pad előtt látja a tanulókat, hanem a földön, keresztbe tett lábakon, író-táblával kezükben. Ha már nem szükséges az írás, letörlik, mint mi a palatábláról.

Az ilyen író-táblákról és íróeszközökről már a bibliában is találunk sok helyen említést, utazók pedig beszélnek, hogy a törökök is használják még, és pedig sokszor nagyon furcsa czélra. Így p. o. ha valaki a muzulmán hitre tér, és nem tud olvasni, tehát a koránt, a muzulmán bibliát nem olvashatja, a pap leír néhány mondást a koránból egy táblára, aztán lemossák s a vizet az áttérő megiszsa és szentül hiszi, hogy most már Mohamed tanai mind bent vannak szívében. A buzgóbbak annyira

mennek, hogy még meg is nyalják a táblát, csak hogy egyetlen betűt se veszítsenek el.

## A HOLD S A VILÁGÍTÓ TORONY.



Csolnak uszik csendesen  
Végig a sík tengeren.  
Nyugodtan áll a kormányos —  
Lenge ladikot kormányoz.  
A kőből dereng feléje  
A kőpartnak biztos réve.  
S a torony fényét kiszórja  
A vizen rengő hajóra.  
Csillag ragyogásu mennybolt —  
Azon uszik a fényes hold.  
„Nézd!” így szól a hajós fia,  
„Szép a szemnek ott látnia  
A hold ragyogó világát,  
S a vizen fódros csillámát.  
Látod édes apám, látod,  
Csak a hold ad jó világot,  
Mig a torony rezgő fénye  
Elvész a nagy semmiségbe.”  
Vén hajós a fejét rázza,  
Hajó utját tovább járja.  
Sötét felhő tornyosodik,  
Tenger habja háborodik.  
Villám cikáz, dörög az ég  
Háboruban a mindenség.  
A hold leszállt . . . ott a szikla . . .  
Viz csapong be a ladikba.  
S a kis csolnak elmerülne,  
Ha feléje nem derülne,  
A viharos éjszakába  
A toronynak hű világa.  
S daczára a bős haboknak

Partot ér a lenge csolnak.

S hajós így szól fiához ott :  
„Lám a szép hold eltávozott  
A vihar nehéz perczében,  
Mig amott a távol réven  
A torony világa csillant  
S a viharban el nem illant.  
Ő biztosan kivezérlett,  
Megléltük a szilárd révet.

Okulj azon, a mit láttál  
S szivleld meg atyád szavát :  
Csak a nagy veszedelemben  
Válik be a jó barát.

## A NEFELEJTS LECZKÉJE.

Kedves Forgó bácsi!

Tegnap Bertha néni kis történetet mesélt el nekünk s én megírom a „Kis Lap”-nak, ha Forgó bácsi jónak látja kiadni.

Volt egy kis leány, Anna, ki mindig csak azon törte a fejét, hogy másokban hibát találjon s ezért nem is szerette őt senki. Egy szép nyári délután több barátja kint a mezőn játszott s ő is oda akart menni, de azok nem eresztették maguk közé.

„Ne jöjj közénk,” mondták, „mics rád szükségünk, csak rontanád kedvünket, gúnyolódnál és hibákat keresgetnél. Maradj magadnak.”

Anna bosszusan és szomoruan tért vissza s hazamenve sarokba vonult és sirt. Sirt, mig végre eleludt és furcsát álmódott. Azt álmódta, hogy a kertben sétál és virágot akar szakítani. Egy szegfűhöz lépett; de ez elhajtotta és mondá: „Engem ne tépj le, mert csak hibát keresnél bennem és eldobnál.” Aztán egy szép rózsához lépett, de ez is azt mondta és midőn Anna mégis le akarta tépni, tövisével úgy megszurta, hogy a kis leány elszaladt. Végre a kerítés mellett egy bokorka nefelejtset pillantott meg; mikor ezt le akarta szakítani, a szerény virág így szólalt meg: „Mielőtt letépnél,

mondok valamit s ha tanácsomat követed, boldogabb leendesz.

Igyekezzél fölsmerni és legyőzni saját nagy hibádat, mely abból áll, hogy másokban mindig hibákat keressz. Ne felejtse el!”

Erre Anna fölébredt s elgondolkozott. „Hátha megpróbálnám követni a kis nefelejtés tanácsát?” mondá magában és úgy tett, mint gondolá. Nehezen ment eleinte, de aztán mindinkább abbahagyta a rossz szokást és végre olyan kedves leány lett, hogy mindenki szerette.

Üdvözli kedves Forgó bácsit  
hű kis olvasója.  
P. Irma.

### S Z Á N K Á Z Á S.

(Képpel a 240. l.)

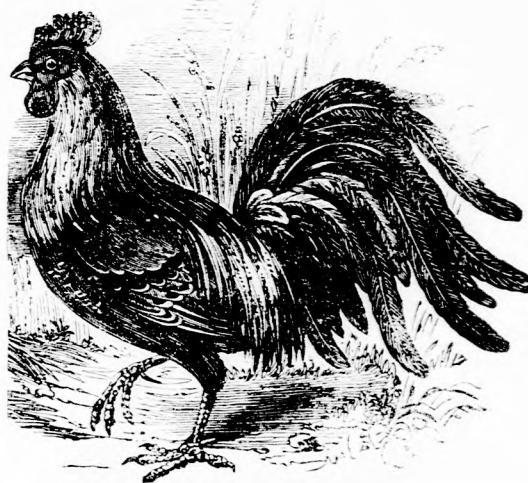
Mily szaporán  
Surrán a szán!  
Ülj bele, ülj,  
Uezu repülj  
Kis Tinike,  
Völgybe vele!  
Szól Gyula. „Én leszek ám csak a ló,  
Tinka, utas te: gyi hó, te, hahó!”  
— Sikos a hó  
Fuss Gyula, nó.  
Felbukom. óh!  
„Csitt te bohó,  
Ha bukol is, puha párna a hó.”

### A P I T Y E R G Ő K.

(Képpel a 232. l.)

Hubuhú, hihihí!  
Be csak rut az, a ki rí.  
Pityereg  
A gyerek,  
Zokog a  
Kis baba  
Ugyan ugyan, mi baj esett,  
Ki ette meg a levesed?  
Huhuhí, hihíha —  
Megette a kis czicza.

### KAKAS BÁCSI.



Kakas bácsi, szép szerencsés jó napot,  
Emelje meg azt a piros kalapot!  
S ha már — mint kell — sarkantyut  
hord a sarkán:  
A toll-csokrot mért hordozza a farkán?

Pajtás, fejhez nőtt a piros fővegem,  
Onnan bizony azt le nem emelhetem.  
Jobbra-balra megbillentem, ha lehet —  
Többet ne kérj, kakas többet nem tehet.

Hogy a tollam farkam hegyén ottragyog:  
Bizony ebben szintén ártatlan vagyok.  
De hogy farkam tollát látom kala-  
pon —  
Már ez furesább s megbámulom, de na-  
gyon.

Nem kalapdísz tollam, hanem farkantyú.  
Éles tövis lábamon a sarkantyú.  
Harczba, békbe jó az is; s ha akarom:  
Ellen szemét, búza szemét  
Ügyesen kikaparom.



SZÁNKÁZÁS. (Lásd a 239. l.)

Pest-bécsi irodalmi és művészeti intézet Deutsch testvérek. Felelős szerkesztő: *Forgó bácsi*.  
Ára negyedévre 1 frt 20 kr.

➡ **Megjelen hetenkint egyszer 16 oldalon.** ➡